

commater, filiolus, aut filiola spiritualis de fonte, aut de confirmatione, aut Deo dicata, aut alterius uxor vivente marito, aut alterius maritus vivente uxore. His talibus nulla ratione in matrimonium licitam est conjungi. In primo vero genu, vel secundo, si inventi fuerint scelus perpetrasse fornicationis, matrimonii jura ulterius se sciant funditus perdidisse. In tertio vero genu si inventi fuerint tali crimine pollutos esse, digna poenitentia eos subsequatur et tamen matrimonii jura eis non vicissim ^a, sed ad alios non negentur. Ubi vero mancipia non unius, sed diversæ potestatis juncta fuerint, nisi consentientibus utrisque dominis, hujusmodi copulatio rata non erit. Quidquid vero negligendo sentitur, et virtute, qua potuerit, non emendetur; nam hujus copulæ auctor erit, qui huic negligendo consentit. Plura sunt, quæ ad incesti crimen scribi poterant, sicut in matre et filia, et noverca, et pene innumera, quæ menti ad scribendum non occurrunt. Hujusmodi tamen et his similibus personis copulæ maritalis in sempiternum subtrahitur.

XXII.

Vigesimo secundo, admonendi sunt ut sciant populis denunciare quæ sint opera misericordiæ cum fructibus suis, quæ evangelica et apostolica pagina complectitur, quibus pervenitur ad vitam: quæve opera iniquitatis cum fructibus suis multiplicibus, quibus calle sinistro ad æternum tenditur interitum. Et ut perjurii crimen omnimodo devitent: quia non solum in Evangelio vel reliquiis sanctorum crimen

^a Pro, non inter se in eodem gradu jungantur.

A perjurii, sed in veritate, quæ Deus est (si mentitur) perpetrare dignoscitur.

XXIII.

Vigesimo tertio, admonendi sunt ut sciant quia in Ecclesiis quibus præsumt sponsi facti sunt: et ideo omni vigilantia qualiter eas decorent, et eis incesanter deserviant, totius vitæ suæ vigilantiam impendant.

XXIV.

Vigesimo quarto, ut horas canonicas, tam nocturnas quam diurnas, nullatenus prætermittant. Quia sicut Romana Ecclesia psallit, ita omnibus ejusdem propositi viam tendentibus ^b faciendum est. Et non solum Novi Testamenti documenta sunt eandem formulam observandi, sed etiam Veteris Testamenti, patet ratio: quia Propheta spiritu Sancto instinctus profert: *Septies in die laudem dixi tibi: et, media nocte surgebam ad confitendum tibi* (Psal. cxviii, 62, 164).

XXV.

Vigesimo quinto, ut plebibus denuntient, qui filios, et filias spirituales quos in baptismate suscipiunt, et eis fidejussores et sponsores existunt, et pro eis diabolo, cui antea mancipati fuerant, abrenuntiant, et ideo, usque cum adulti fuerint, et eis fidei suæ sponsonem et abrenuntiationis exposuerint et reddiderint, in sua providentia habeant. Et quod illi pro eis sponponderant, ab eis eadem responsa ex integro exigant.

^b Forte tenentibus.

APPENDIX.

DIPLOMA LUDOVICI PII IMPERATORIS

Concessum Hettoni episcopo Basileensi pro monasterio Sintleozesavia, sive Richenau, die 14 Decembris anni 816.

(Apud Grandidier, *Hist. de Strasbourg*, t. II, p. 16.)

In nomine Domini Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi, Ludovicus, divina ordinante providentia, imperator Augustus.

Si erga loca divinis cultibus mancipata propter amorem Dei, ejusque in eisdem locis sibi famulantes beneficia opportuna largimur, præmium nobis apud Dominum æternæ remunerationis rependi non diffidimus. Proinde noverit industria, seu utilitas omnium fidelium nostrorum

^a Id est, Richenau abbatia, dicta Sintleozesavia a nobili Suevo Sintlaus Alemanniæ præfecto, qui fundum prædictæ abbatiæ S. Pirminio fundatori concessit. *Augia*, *Ow*, *Au* Teutonice significat prærum. Monasterium primo appellabatur Sintlausowa, deinceps *Augia*, tandem succedente tempore propter divitias illius *Augia* *vives*, sive Richenau. Prædicta abbatia hodie est unita mensæ episcopali Constantiensi. De incrementis *Augiæ* divitis consule Eccardum, tom. I *Comment. de rebus Franc. orient.*, pag. 348, et *Calmeti Diarium Helveticum*, pag. 93.

tam præsentium quam et futurorum, quia vir venerabilis Hetto Basileensis Ecclesiæ episcopus et abbas monasterii Sintleozesavia ^a, quod est situm in ducatu Alamanniæ, in pago videlicet Undresinse ^b, constructum in honore sanctæ Dei genitricis Mariæ semperque virginis et sancti Petri principis apostolorum, obtulit obtutibus nostris immunitates domni et genitoris nostri Caroli bonæ memoriæ piissimi Augusti ^c, in quibus invenimus insertum quomodo

^b De pago Undresinse tacent Besselin, in præfatio Chronici Gotwicensis, nec non ejus antecessor Paullinus, de pagis veteris Germaniæ. Multos quidem illi eruditi viri omiserunt pagos, quos sensim detegunt inedita diplomata. Pagus vero Undresinse comprehendebat circumjacentem regionem lacu Constantiensi, dicto *Untersee*. Lacus enim Constantiensis, alias dictus Bodamicus, sive Podamicus (*der Bodensée*, vel *Bodmer See*) dividebatur in duas partes, scilicet superiorem *Obersee*, et inferiorem *Untersee*.

^c Exstat apud Crusium, in *Annalibus Sævicis*.

ipse et antecessores ejus priores reges Francorum præfatum monasterium cum monachis ibi degentibus ob amorem Dei, tranquillitatemque eorum semper sub plenissima defensione et immunitatis tuitione habuissent. Ob firmitatem tamen rei postulavit nobis prædictus Hetto episcopus, ut eorundem regum auctoritates ob amorem Dei et reverentiam ipsius sancti loci nostra confirmarem auctoritate. Cujus petitioni libenter acquievimus, et ita in omnibus concessimus, atque per hoc præceptum nostrum confirmavimus. Quapropter præcipientes jubemus, ut nullus iudex publicus, vel quislibet ex judiciaria potestate in ecclesias, curtes, aut loca, vel agros, seu reliquas possessiones memorati monasterii, quas moderno tempore infra ditionem imperii nostri juste et rationabiliter possidet, vel quæ deinceps in jure ipsius sancti loci voluerit divina pietas augeri, ad causas audiendas, vel freda exigenda, aut mansiones, vel paratas faciendas, aut fidejussores tollendos, aut homines ipsius monasterii, tam ingenuos quam et servos super terram ipsius commanentes injuste distringendos, nec ullas rehibitiones, bannos aut illicitas occasiones requirendas, nostris et futuris temporibus ingredi audeat, vel ea quæ supra memorata sunt penitus exigere præsumat. Sed liceat memorato presuli suisque successoribus res prædicti monasterii sub immunitatis nostræ defen-

tom. I, part. II, lib. x, pag. 10, et apud Lunig. Spicilegii ecclesiastici parte tertia, tom. IV, pag. 188, privilegium Caroli Magni pro Sintleozesavia datum anno 813, quod sane hic memorat Ludovicus Pius.

sione quieto ordine possidere. Et quicquid exinde fiscus sperare poterit, totum nos pro æterna remuneratione præfato monasterio concedimus, ut in alimonia pauperum et stipendia monachorum ibidem Deo famulantium perpetuo proficiat in augmentum. Et quandoquidem divina vocatione supradictus abbas, vel successores ejus de hac luce migraverint, quandiu ipsi monachi inter se tales invenire poterint. Qui ipsam congregationem secundum Regulam sancti Benedicti regere valeant, per hæc nostram auctoritatem et consensum licentiam habeant eligendi abbates, quatenus ipsos monachos qui ibidem Deo famulantur, pro nobis, et conjuge, proleque nostra, atque stabilitate totius imperii nostri Domini immensam clementiam jugiter exorare delectet. Hanc itaque auctoritatem, ut pleniorum in Dei nomine obtineat vigorem, et a fidelibus sanctæ Dei Ecclesiæ et nostris verius credatur et diligentius conservetur, eam manu propria subter firmavimus, et annuli nostri impressione signari jussimus.

Signum Ludovici serenissimi imperatoris. Durandus diaconus ad vicem Helisachar recognovi. Data XIX Kalend. Januarii, anno, Christo propitio, secundo imperii domini Ludovici piissimi Augusti, indictione nona. Actum Aquisgrani a palatio regio, in Dei nomine feliciter. Amen.

* Ludovicum Pium anno 816 Aquisgrani hiernasse testantur Annales Eginhardi, apud Bouquetum tom. VI, pag. 176.

LIBELLUS DE VISIONE ET OBITU WETINI

MONACHI AUGIENSIS.

Wetino ipso referente scriptus ab HETTONE ex-abbate Augiensi, et Basileensi ex-episcopo.

(Mabill., Act. ord. S. Bened., sec. IV, parte 1.)

OBSERVATIONES PRÆVIÆ.

1. De viso sive de somnio Wetini seu Guetini, Augiensis in Alamannia monachi, hæc habet Hermannus ejus loci cœnobita ad annum 824, quo id contigit : « Augia: Wetinus monachus, e corpore ductus et reductus, post triduum obiit : cujus visiones Hetto episcopus prosa, et Walachfridus heroico metro scripsit. » Walafridi carmen typis mandavit Henricus Canisius in antiquarum Lectionum tomo VI. Heitonis seu Hettonis prosaicum opus, nusquam antehac editum, e duobus codicibus ms. eruit, ac mihi liberaliter concessit vir eximie eruditionis et humanitatis Stephanus Baluzius, bibliothecæ Colbertinæ præfectus : qui beneficium in me suum etiam ornare dignatus est elegantis epistola, quæ observationum mearum hoc loco supplebit vicem.

« Cl. et erud. viro Joanni Mabillonio, monacho Benedictino, Stephanus Baluzius Tutelensis S. P. D.

« Teneritudo religionis, V. C., maximum ac potentissimuma credulitatis nostræ incitamentum est. Erat sæculum Ludovici Pii primum ad pietatem, signorum ac miraculorum avidum, tum sacrarum reliquiarum comparandarum cupidissimum, visionum denique ac revelationum et amantissimum simul et feracissimum. Testis liber Revelationum Audraii, testis Visio Bernoldi presbyteri, tum etiam presbyteri Anglicani, quæ refertur ab auctore Anualium Bertinianorum; testis denique, ne singulas commemorare frustra coner, hæc visio Wettini monachi Augiensis, cujus exemplum ad te mitto de-

C scriptum ex duobus antiquis codicibus manuscriptis bibliothecæ regie : quorum unus fuit Claudii Puteani senatoris Parisiensis, alter Joannis Beslyi Pictonis, virorum, ut scis, eruditissimorum.

« Auctorem istius opella Hettonem abbatem Augiensem facit Walafridus Strabus, qui Wettini discipulus et auditor fuit, qui que eam postea reddidit versibus hexametris, pene verbum et verbo ponens e prosa oratione in poemate. Sed tu tamen, E. V., hinc putabas dubitari merito posse, an hæc esset genuina Hettonis scriptio, quod in initio poematis Strabi, quod ex narratione Hettonis sumptum dicitur, bene multa legantur ad historiam Augiensis monasterii pertinentia, quæ in codicibus regis non exstant. At ego deprehendi Strabum non adeo severe functum esse offiio interpretis, quin paraphrastem etiam ac poetam aliquando se esse meminerit. Quo fit ut existimem priorem poematis partem, quæ necessaria non erat in simplici narratione, additam a Strabo fuisse poetarum more, qui situm et antiquitatem locorum ut plurimum describunt, in quibus res actæ sunt quas illi scribere meditantur.

« Fuit illa visio omnium quæ sæculo illo evenerunt et celeberrima et acceptissima. Statim credita, statim per universas Franciæ imperii nationes sparsa ac vulgata est. Hincmarus Rhemensis archiepiscopus eam se legisse refert in epistola de visione Bernoldi presbyteri. « Sed et tempore domini Ludovici imperatoris, inquit, etate nostra cuidam Witino viro religioso revelata relegi. » Ratpertus in capite nono de Origine et Casibus monasterii Sancti